

EL MICALET GALÀCTIC

Alí Babà, i els quaranta lladres

Versió de F. Capellino i S. Vendrell

Dibuixos de Maria Espluga

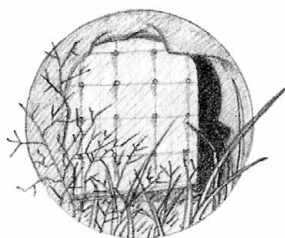
I

Fa ja molt de temps, vivia en una ciutat de Pèrsia un home pobre que tenia dos fills; al gran li deien Cassim i al més menut Alí Babà. En morir, els deixà una xicoteta herència que es partiren com bons germans, però al cap de poc de temps ja no els en quedava.

En veure's en la més absoluta misèria, cadascun d'ells seguí el seu camí. Cassim va tenir la sort, o l'habilitat, de casar-se amb una dona que posseïa una certa fortuna, i, administrant amb prudència la botiga de roba i les terres de la seua dona, va assolir una posició social envejable i va aconseguir ser respectat en el seu barri i en la seua professió de comerciant.

L'altre germà, Alí, no va tenir tanta sort. De caràcter menys ambiciós, es va fer llenyater i es casà amb una dona de família humil, a qui volia de tot cor. Per poder passar casa, Alí, cada dia de bon matí, se n'anava a la muntanya, i tornava quan es feia de nit amb una bona càrrega de llenya. Així, amb molt de treball i molt d'esforç, va estalviar prou per comprar, primer, un ase, i després, dos, i després tres, amb els quals podia carregar més llenya i millorar la seua situació, sense que, per això, poguera deixar de ser pobre i de treballar. De tota manera, Alí Babà vivia feliç amb la seua dona, era respectat com un home honrat per la gent del seu barri, i, prompte, Déu el beneí amb un fill que era la seua alegria.

II

Un dia que Alí Babà estava en el bosc fent llenya, veié en l'horitzó un gran núvol de pols que se li acostava ràpidament. Quan n'estava més a prop, observà que eren uns genets d'aspecte ferotge, vestits amb cota de malla, armats d'espasa i llança, i amb un arc a l'esquena. Amb aquest aspecte, va pensar que només podien ser bandolers.

Espantat i tement que li poguera passar alguna cosa, pujà corrents a un arbre molt alt, on s'amagà entre les branques. Des d'allí, continuà mirant sense perdre's cap detall i comprovà que, efectivament, eren saltejadors de camins. En total, en comptà quaranta, tots muntats en magnífics corsers.

Al moment, es van parar ben a prop de l'arbre i descavalcaren tumultuosament fent una gran polsegueira. Una vegada els peus a terra, aquells lladres posaren davant de cada cavall un sac amb civada perquè menjara i, després, n'agafaren un altre, que portaven en la gropa del cavall, i anaren darrere del que semblava el seu capità, que, decidit, anava cap a un lloc ple de vegetació. Allà, entre uns arbustos espinosos, s'amagava una porta de ferro que Alí Babà no havia vist mai, i, davant d'ella, el cap de la colla dels lladres i els seus seguidors s'aturaren. Immediatament, amb una veu forta com un tro, que atemoriria, cridà:

—¡Obri't, sèsam!

Només de dir això, la porta s'obrí, i els lladres entraren en la cova carregats amb els seus sacs.

Mentrestant, des de dalt de l'arbre i sense gosar moure un múscul, Alí Babà observava tots aquells moviments i memoritzà les paraules que el capità dels bandolers havia pronunciat. Al mateix temps, imaginà que aquells sacs estaven plens d'or, d'argent i joies, fruit de les seues malifetes, i que els rodors els hi amagaven després d'haver atacat un poblet o haver assaltat alguna caravana. Al cap d'una estona, veié com eixien amb les alforges buides i, després de pujar de nou en els cavalls, s'allunyaven pel mateix camí per on havien vingut, fins a perdre's en l'horitzó.

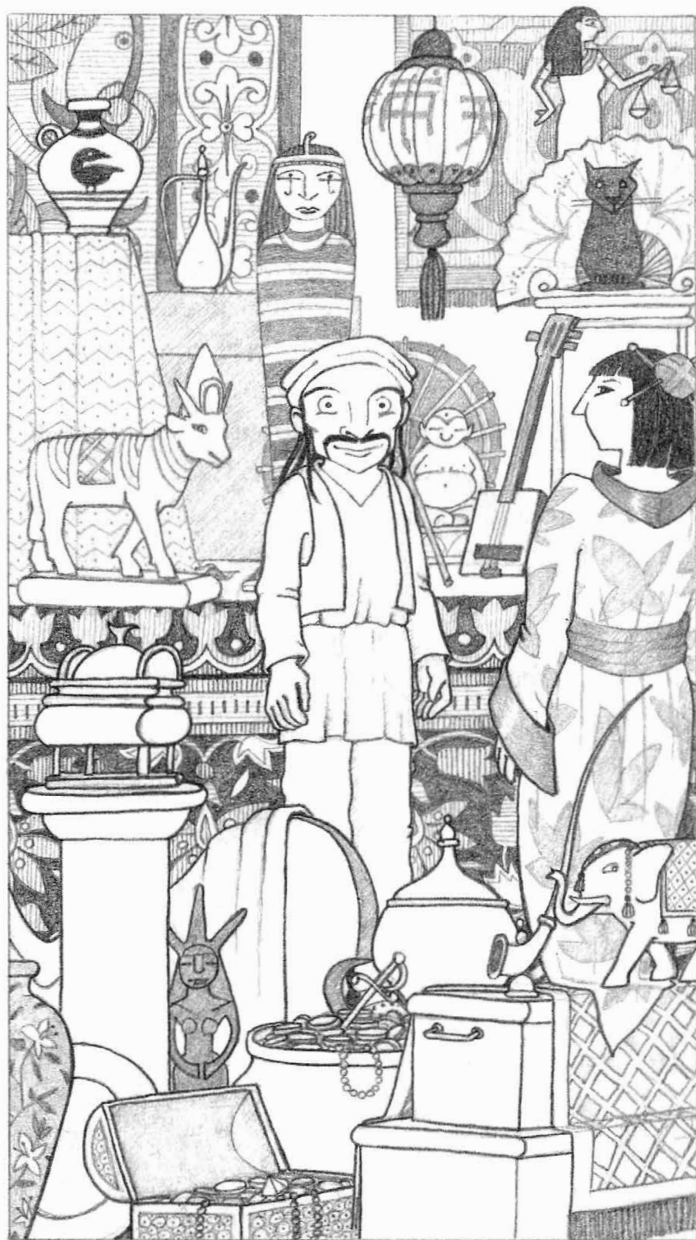
Quan es va sentir segur, i ja més tranquil, Alí Babà baixà de l'arbre on s'havia amagat, s'acostà a la porta que tancava la cova i, després de pensar què faria, digué decidit:

—¡Obri't, Sèsam!

Girant i grinyolant sobre les frontisses, la porta s'obrí, i va deixar veure l'interior de la gruta. No cal dir que aquest prodigi era possible perquè aquell refugi havia estat construït pels genis, i estava sotmés a encanteris que només les paraules màgiques acabades de pronunciar podien trencar.

En veure la gruta oberta, Alí Babà es decidí a entrar-hi. Però, a penes havia traspassat el lllindar, la porta es tancà darrere la seua esquena, i l'atemorí tant que no va poder fer altra cosa que invocar Allà.

Uns instants després, i superada la primera impressió, recordà que coneixia el conjur màgic que obria i tancava l'entrada, i el pànic que havia sentit es va dissipar. Amb la idea que tot estaria a les fosques, avançà cap a l'interior de la cova amb els ulls molt oberts. Però de seguida va comprendre que no era així, sinó ben al contrari: un gran recinte tot de marbre, amb una volta sostinguda per columnes i magníficament il·luminat, s'obrí davant d'ell. Allà va veure que hi havia tota classe de menjars i de begudes que li pogueren apetir. Més endavant, trobà una altra estança més gran que la primera, plena de tants tresors i tantes riqueses que es quedà bocabadat. En una altra cambra hi havia riques teles de cotó i de seda, brocats d'or i d'argent, com també vestits propis de totes les parts del món: de Síria i d'Àfrica, de la Xina, de Núbia o de l'Índia. Va continuar caminant i arribà a una quarta sala on s'amuntegaven perles i pedres precioses, maragdes, robins, topazis, turqueses, en tanta abundància

que no es podien comptar. Finalment, entrà en una sala que contenia espècies i perfums de totes les classes i varietats. L'olor de l'àloe i de l'almesc surava en l'aire. La flaire de l'ambre i de l'algàlia era forta, i l'aroma de les espècies, penetrant, mentre que el perfum de les colònies o el safrà era intens.

Alí Babà estava meravellat i perplex, no hauria pogut imaginar mai que hi haguera tantes riqueses i, menys encara, que estigueren totes juntes en una cova, davant seu. Com, en bona lògica, no era possible que aquells malfactors hagueren pogut reunir ni tan sols una xicoteta porció d'aquell tresor, va deduir que, una gran part d'aquest, havia estat acumulada per lladres anteriors als que ell havia vist. De tota manera, pensà que tot allò ho posseïen injustament, i que, si se n'emportava una part, no cometria cap delictes, ni ningú li ho podria recriminar. Aleshores, començà a traure alguns sacs d'or i de diners, els carregà en els ases, els tapà amb feixos de llenya i s'encaminà cap a la ciutat content i seré al mateix temps.